

๑๕๗

แผนลวงคดีรัก

เล่ม 3

ติงโม 丁墨

เขียน

เรื่องชัย รักศรีอักษร

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

อาจารย์อินมักจะยึดกุมจิตใจพวกเขาได้อย่างแม่นยำ รับรู้ถึงพฤติกรรม
การกระทำความผิด...ดิ่งพวกเขาขึ้นมาจากเหวลึก อาศัยอยู่ร่วมกับ
พวกเขานานหลายปี...คนเหล่านี้มากมายเคยอ่านหนังสือที่เขาเขียน
ในนั้นมีวิธีการทำผิดที่โหดเหี้ยมทารุณสุดขีด บรรยายสภาพจิตใจ
ได้เหมือนจริง อ่านแล้วทำให้พวกเขารู้สึกว่าเลือดในตัวเดือดพล่าน...

- ติงโม

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

มาติดตามกันต่อใน *แผนลวงคดีรัก เล่ม 3* ที่ดิงไม่ถ่ายทอดเรื่องราวออกมา
ได้ลุ้นระทึกน่าติดตาม ทั้งเรื่องคดีความและความรักระหว่างพระ - นาง
รับประกันว่าคุณผู้อ่านทุกท่านจะไม่ผิดหวังที่ติดตามอย่างแน่นอนค่ะ

กดลอจอ่าน ^{จ.ค.}

อินเฝียยังอยู่ที่เดิม ตะลึงงัน
พูดอย่างเป็นธรรมชาติแล้วการที่ผู้หญิงคนนี้
พูดจารุนแรงทำให้เขานึกโกรธ
แต่เมื่อเห็นเธอจากไป
คำพูดที่ว่า “ฉันถือว่าคนคนนั้นไม่เคยมา”
กลับชัดเจนเป็นพิเศษ
ดังก้องอยู่ข้างหูเขา ไม่รู้เพราะอะไร
ทำให้ความอึดอัดและความหงุดหงิดนั้น
เริ่มพลุ่งพล่านขึ้น

ข้อห้ามทำ

ที่พักของหลวอวี่ เหมาะกับภาพลักษณ์ความเป็นนายความ
ชั้นเยี่ยมของเขามาก

ชั้นสูงสุดของอพาร์ทเมนต์ใจกลางเมืองในเขตอาศัยระดับสูงมีการ
รักษาความปลอดภัยเข้มงวด สงบเงียบ ถึงเป็นตำรวจก็ไม่เหมาะที่จะเดินเตร่
ในเขตอาศัยนี้ตลอดวัน ทำได้เพียงคอยเฝ้าดูด้านนอกในจุดที่ไม่สะดุดตา
ติดตามตลอดยี่สิบชั่วโมง

วันนี้ไหยวหมิงสวีกับสวีเมิ่งซานเข้าเวรกะกลางวัน

การสังเกตการณ์เป็นงานที่น่าเบื่อหน่ายที่สุด ทั้งสองเอนเบาะรถราบ
นอนพิงลงไป ผลัดกันเฝ้าดูทางเข้าออกเขตอาศัย ใช้กล้องส่องทางไกลมอง
หน้าต๋ำบ้านของหลวอวี่เป็นครั้งคราว ไม่พบสิ่งผิดปกติ

อาหารกล่องที่สวีเมิ่งซานสั่งมาส่งแล้ว เขาเดินไปรับตรงทางแยก
จากนั้นทั้งสองนั่งกินเงียบๆ

ไหยวหมิงสวีหยิบหลอดพลาสติกใส่แก้วเครื่องดื่ม ดูดอีกหนึ่ง เลีย
ปาก แล้ววางไว้ด้านข้าง

สวีเมิ่งซานหันมามองเธอ

ผ่านไปครู่หนึ่งไหยวหมิงสวีรู้สึกว่ดับหมุดในข้าวกล่องของสวีเมิ่งซาน
น่ากินมาก จึงใช้ตะเกียบคีบ แล้วยื่นกล่องของตัวเองออกไป ไม่จำเป็นต้อง

พูด สวีเมิ่งซานก็รีบผัดเนื้อของเธอบ้างเป็นการชดเชย

“สิ่งเครื่องดีอะไรให้ฉันนะ” โหยวหมิงสวีดีม่ออีกอีกใหญ่ “เปรี้ยวๆ หวานๆ อร่อยดี”

สวีเมิ่งซานพวยข้าวกิน ก่อนพูดว่า “สองวันก่อนก็เคยสั่งให้คุณ ตอนนั้นไม่รู้ลืกว่าอร่อยหรือไง”

“อร่อยหรือ”

สวีเมิ่งซานยิ้ม “วันนี้พอกันมาทำงาน ผมก็รู้สึกแปลกๆ ตั้งแต่คุณ แยกกับอินเฟิง เวลามาทำงานคุณจะทำหน้าเย็นชามาก เหมือนอยากหาเรื่อง ชกต่อยคนตลอดเวลา ให้อะไรก็กิน จะดีอะไรก็ดูตรวดเดียวเกลี้ยง วันนี้ จู่ๆก็กลับมาเป็นปกติแล้ว ดูท่าทางมีชีวิตชีวา ยังไงกัน หรือคุณสองคน กลับมาคืนดีกันแล้ว”

ตำรวจที่ดีย่อมมองออก ยิ่งกว่านั้นตรงหน้าเธอยังเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ด้วย

ก่อนหน้านี้โหยวหมิงสวีไม่ทันสังเกต แต่พอเขาเอ่ยถึง ค่อยรู้ลืกว่า วันนี้เธออารมณ์ดีอย่างน่าประหลาด เธอรู้สึกเหมือนถูกคนพบเห็นความลับ ปลายๆ ทำให้รู้สึกหงุดหงิดเลยพูดเสียงแข็ง “ไม่หรอก ตรงกันข้ามต่างหาก เลิกใส่ใจแล้วถึงได้เป็นอย่างนี้”

สวีเมิ่งซานกินเสร็จก็เก็บกล่องเปล่าใส่ถุง “ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไป เขามาสืบคดีที่หน่วยเราทุกวัน แล้วคุณจะทำใจได้หรือ”

โหยวหมิงสวีพูดน้ำเสียงราบเรียบ “ก็แล้วแต่เขาสิ ตอนนี้อยู่ในหัวฉัน มีแค่เรื่องคดี”

ถึงตรงนี้มีรถคันตาคันหนึ่งแล่นออกจากโรงจอดรถ หลัววี่นั่นเอง สวีเมิ่งซานยกกล่องสองทางไกลขึ้นมอง พบว่าหลัววี่เป็นคนขับ จึงรีบขับรถ ตามไป

ท้องฟ้าเริ่มมืด รถราแล่นไปมา

คนอย่างหลัววี่ขับรถมีแบบแผน ใช้ความเร็วสม่ำเสมอช้าไม่เร็ว พวกเขาติดตามหลัววี่หลายวันแล้ว ยังไม่เคยเห็นเขาทำผิดกฎหมาย

รถแล่นไปราวครึ่งชั่วโมงก็มาถึงหน้าประตูไนต์คลับแห่งหนึ่ง หลัววี่จอดรถแล้วเดินขึ้นไปบนตึก

สวีเหมิงซานจอดรถริมถนนไม่ห่างนักแล้วว่า “มาดื่มเหล้าหาความสำราญอีกแล้ว”

ชีวิตยามค่ำคืนของหลัววี่ดูเหมือนจะเป็นอย่างนี้ นอกจากบางครั้งที่ต้องทำงานล่วงเวลา ก็กินดื่มเที่ยวสนุก มักคลุกคลีกับคนหลากหลายประเภท

“เหมือนมีเป้าหมายชีวิตชัดเจน นั่นคือไม่เดินในทางที่ถูกต้อง” โหยว-หมีงสวีพูด “ขอเพียงมีความเสี่ยงสูง ได้ผลตอบแทนสูง ที่ผ่านมาก็ไม่ใส่ใจว่าเส้นทางหาเงินจะถูกต้องหรือเปล่า ฉันรู้สึกว่าเขาชอบวางอำนาจ ชอบกดขี่เหนือคนอื่น”

อำนาจที่ไม่ถูกต้องอย่างนี้ มีเพียงคนกลางคืนถึงจะมอบให้เขาได้

สวีเหมิงซานเหลือบมองเธอ “ว่าแต่ทำไมคนเสเพลแบบนี้ถึงได้มาชอบคุณ คุณมีเสน่ห์อะไรกันแน่ ถึงดึงดูดให้พวกเขารุกกันเข้ามา”

โหยวหมีงสวี “ไปไกลๆ เลย”

ทั้งคู่เฝ้าดูอิระยະหนึ่ง เกือบถึงเวลาเปลี่ยนเวรแล้ว คืนนี้น่าจะไม่มีอะไรผิดปกติ

มือถือโหยวหมีงสวีดังขึ้น เป็นอินเฟิง

เธอเหลือบมองสวีเหมิงซาน แล้วหันหน้าไปทางอื่นเพื่อรับโทรศัพท์ เสียงเบาและเคร่งขรึมมาก “ว่าไง”

ด้านนั้นมีเสียงดนตรีดังแว่วมา คนบางคนดูจะว่างมาก หัวเราะเบาๆ แล้วพูดว่า “อาสวี”

โหยวหมีงสวีไม่อยากตอบ

อินเฟิงพูดอีก “เป็นอะไรไป ไม่สะดวกคุยหรือ”

“ไม่มีอะไร พุดมา”

“คืออย่างนี้” เขาพูดซ้ำๆ “ผมมีแนวคิดใหม่เกี่ยวกับบองค์กรนั้น คุณมากินมื้อค่ำ แล้วเราแลกเปลี่ยนความเห็นกัน”

โหยวหมีงส์วิ่งไปสองวินาที

เขารอดด้วยความอดทน

จากนั้นเธอยิ้ม “ก็ได้” คิดว่ากลัวคุณรีใจ

อินเฟิงรู้สึกได้ถึงการปล่อยตัวตามสบายของเธอ ทำให้น้ำเสียงแผงยิ้มมากขึ้น “บอกที่อยู่ผมมา จะให้ญาติไปรับคุณ”

รถเขาสะดุดตาเกินไป โหยวหมีงส์จึงบอกว่า “ไม่ต้องหรอก ไม่สะดวก เดี๋ยวฉันเรียกรถไปเอง”

อินเฟิงเข้าใจ ยังถามอีก “นานไหมกว่าจะมาถึง”

โหยวหมีงส์ดูนาฬิกาข้อมือ “อีกครั้งชั่วโมงเลิกงาน กว่าจะไปถึงคงสักหนึ่งชั่วโมง”

“ได้” เขาพูดอย่างอ่อนโยน “อาสวี่ ผมรอคุณนะ”

โหยวหมีงส์วิ่งสาย สีน้าเธอเรียบเฉย มองแสงไฟนีออนที่ประตูทางเข้าไนต์คลับ พอตกลงกลางคืน ใบหน้าผู้คนที่เดินไปมาดูเลือนราง แสงไฟเหล่านั้นคล้ายล่องลอยอยู่ในอากาศอย่างเงียบสงบเป็นพิเศษ เหมือนหัวใจเธอที่นิ่งเงียบมาเนิ่นนาน ในที่สุดก็มีระลอกคลื่นแผ่ความสับสนเจือซึมผัดที่ไม่รู้ความหมาย

ไม่นานนักเพื่อนตำรวจที่มาเปลี่ยนเวรก็มาถึง มาก่อนกำหนดถึงครึ่งชั่วโมง สวี่เหมิงซานรายงานสภาพคร่าว ๆ ของวันนี้ให้พวกเขา รู้ โหยวหมีงส์เก็บข้าวของ เหยยหน้าขึ้นอย่างไม่ตั้งใจ ถึงกับผงะ

ไนต์คลับมีสามชั้น ตกแต่งอย่างงดงามสวยหรูแต่ไม่หวือหวา แต่ละชั้นมีหน้าต่างหลายบาน ในเวลากลางคืนย่อมมองเห็นไม่ชัดเจน แต่สายตาโหยวหมีงส์ดีมาก มองเห็นชัดเจน ขณะมองผ่าน ๆ กลับเห็นเงาร่างที่คุ้นเคยเดินผ่านหน้าต่างชั้นสอง เธอรีบคว้ากล้องส่องทางไกลขึ้นดู ไม่รู้ว่าคนคนนั้นเดินไปที่ไหนแล้ว มองไม่เห็นอีก

เสี่ยวเยียน

แม้ใส่ชุดดำ ก็มหน้าลงเล็กน้อย แต่ใบหน้าสดใส ลำคอขาวผ่อง

รูปร่างผอมบาง โหยวหิงสวี่ดูไม่ผิदन่นอน

เลี้ยวเยียนทำตามคำสั่งอินเฟิง ราวกับหน่วยสอดแนมสมัยโบราณ เขาเชี่ยวชาญการสะเดาะกุญแจ ลอบเข้าไปได้ทุกห้อง คล่องแคล่วว่องไว มือไม่เคยพลาด

โหยวหิงสวี่สวมชุดคิ้วเล็กน้อย ในเมื่ออินเฟิงตัดสินใจร่วมมือกับเธอ จะปล่อยให้ทำตามใจชอบอย่างเช่นการแอบลงมือทำแบบนี้ไม่ได้ เธอคิดว่า คินนี้ต้องคุยเรื่องนี้กับเขา

ในเมื่อเพื่อนตำรวจที่มาเปลี่ยนเวรมาถึงก่อนเวลา เธอกับสวี่เมิงซาน จึงไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอยู่ที่นี้ สวี่เมิงซานพูด “ไปเถอะ ป้ายรถเมล์อยู่ ด้านนั้น”

โหยวหิงสวี่พูดโดยไม่เงยหน้า “คุณไปก่อน ฉันยังมีธุระ”

สวี่เมิงซานตบไหล่เธอสองที แล้วจะไปโดยไม่พูดอะไร

โหยวหิงสวี่มองเมืองยามราตรีตรงหน้าและรถราที่แล่นผ่านไปมา เพื่อนซี้ตบไหล่เธอเบาๆโดยไม่พูดอะไร ทำให้หัวใจเธออบอุ่นขึ้น แต่ก็รู้สึก หงุดหงิด เธอรำคาญอินเฟิง ช่างรู้จักใช้จุดอ่อนของคน ยกโหยอิงจวิน มาเป็นเหยื่อล่อตั้งให้เธอเข้าใกล้ แต่เธอไม่ใช่คนโง่ มาไม่ไหนก็ไปไม่นั้น

รถที่เธอเรียกโดยแอปพลิเคชันมาถึงในเวลาอันรวดเร็ว พาตรงไปยัง บ้านของอินเฟิง

เวลาค่ำคืน ดึกขึ้นอีกแล้ว

ขณะรถแล่นมาถึงเขตคฤหาสน์ก็ใกล้สามทุ่ม โหยวหิงสวี่ไม่ได้บอก อินเฟิงว่าเธอจะมาถึงก่อนเวลา จำเป็นต้องบอกด้วยหรือ รถแล่นช้าๆไปตามถนนในเขตอาศัย มองเห็นกำแพงบ้านอินเฟิงแต่ไกล

มือถือดังขึ้น เป็นอินเฟิงอีก

เธอรับสาย “ว่าไง”

คราวนี้ด้านนั้นสงบเงียบเป็นพิเศษ น้ำเสียงยังคงอ่อนโยน “ออกมา หรือยัง”

ไม่รู้วาทิโยวหิมังสวี่คิดยังไงถึงพูดว่า “ยังเลย”

อินเฟิงบอก “งั้นก็ดีแล้ว ต้องขอโทษด้วย ทางผมมีเพื่อนหลายคน
ในวงการแะมาค่อนข้างกะทันหัน หลังจากผมเกิดเรื่องแล้วก็ยังไม่ได้ติดต่อกับพวกเขา
ยังไม่เคยให้พวกเขามาเยี่ยม...”

ทิโยวหิมังสวี่ “รู้แล้ว” แล้วตบไหล่คนขับ ส่งสัญญาณให้จอดรถ

อินเฟิงนั่งไปครู่หนึ่ง “พรงี้ผมไปหาคุณนะ”

ทิโยวหิมังสวี่ยิ้มๆ “ไม่มีอะไรฉันวางสายนะ”

“อืม แล้วเจอกัน” เขาวางสายก่อน

ทิโยวหิมังสวี่วางมือถือลง มองสองวินาทีแล้วหย่อนใส่กระเป๋าทือ
บอกคนขับรถ “เลี้ยวกลับ ไปที่อื่นค่ะ”

รถแล่นย้อนกลับทางเดิม เพิ่งขับออกไปตามถนนสายนี้ก็เห็นรถสปอร์ต
เปิดประทุนสองคันแล่นสวนมา คันหนึ่งสีทอง คันหนึ่งสีน้ำเงิน รถแต่ละคัน
นั่งกันมาสามสี่คน มีทั้งชายและหญิง ผู้ชายแต่งกายดูดีท่าทางร่ารวย ผู้หญิง
นั่งคันละสองคน แต่งหน้าแต่งตาสวย รูปร่างดี สวมเสื้อคลุมขนสัตว์ทับ
ชุดกระโปรงข้างใน เผยให้เห็นใบหน้าขาวผ่อง พวกเขาพูดคุยกั๊วเราะกัน
เสียงดังมาก ไม่ใส่ใจรถที่ทิโยวหิมังสวี่นั่งสวนไป ขับตรงไปทางบ้านอินเฟิง

“โอ้โฮ สงสัยจะเป็นดารา ไม่งั้นก็ลูกหลานคนรวย!” คนขับรถอด
พึมพำไม่ได้ ยังเหลียวมองเด็กสาวแสนสวยเหล่านั้น

ทิโยวหิมังสวี่ก็หันไปมอง เห็นรถสองคันนั้นจอดที่หน้าประตูใหญ่บ้าน
อินเฟิง ประตูเหล็กเปิดออกซ้าๆ รถแล่นเข้าไป

เธอหันหน้ากลับมา นั่งเงียบๆ ครู่หนึ่ง ขณะที่เห็นว่ารถจะแล่นออกไป
จากเขตอาศัยก็พูดกับคนขับ “จอดค่ะ ปล่อยฉันลงที่นี่”

คนขับรถแปลกใจ “ทำไมไม่ไปแล้วล่ะครับ”

เธอบอก “ฉันจะไปฆ่าคน”

คนขับรถผะเงาะเล็กน้อย แล้วไม่ถามอะไรอีก

เมื่อโหยวหมีงส์วี่เดินมาถึงด้านนอกของประตูใหญ่ ในใจสงบนิ่ง ความรู้สึกเหมือนคุ้นเคย ทันใดนั้นเธอก็นึกถึงคินนั้น ตอนที่เขายังเป็นโหยวอิงจวิน เธอเจอผู้หญิงป็นขึ้นเตียงเขา แต่ตอนนั้นเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่เมล็ดพันธุ์แห่งความเจ็บปวดและกระวนกระวายได้เริ่มฝังลงไปตอนนั้นแล้ว เธอรู้ว่าเดิมเขาเป็นคนอย่างไร แต่เมื่อเผชิญกับโหยวอิงจวินในเวลาต่อมา เธอยังคงเลือกที่จะเสี่ยง

แต่เวลานี้เขาไม่ใช่โหยวอิงจวินแล้ว

คำนี้ตอนที่เขาโทร.มาเตือนนัดเธอ น้ำเสียงยังสงบและอ่อนโยนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

โหยวหมีงส์วี่กดกริ่งประตู

ประตูเปิดออกอย่างรวดเร็ว เหลาจิวเห็นว่าเป็นเธอก็ชะงักเล็กน้อย โหยวหมีงส์วี่ไม่รอให้เขาตั้งตัว เดินเบียดเข้าไป ยึดพูด “เขานัดให้ฉันมาหา”

อินเฟิงเคยกำชับว่า ไม่ว่าเวลาใดถ้าโหยวหมีงส์วี่มาก็ให้เข้าไปได้เลย เหลาจิวถึงเลเล็กน้อย โหยวหมีงส์วี่เดินเข้าไประยะหนึ่งแล้ว เหลาจิวครุ่นคิด คร้านจะยุ่งด้วย จึงไปรดน้ำต้นไม้

ขณะเดินผ่านยังเห็นกั่วนจวินตัดแต่งต้นไม้ โหยวหมีงส์วี่คิด “มองไม่ออกแม้แต่นิดเดียวว่าในอดีตเป็นแฮ็กเกอร์อัจฉริยะ”

ทุกครั้งก่อนหน้านี้กั่วนจวินแทบจะไม่มองเธอตรง ๆ วันนี้เขากลับเงยหน้าขึ้น มองเธอก่อน แล้วมองดาตฟ้าที่มีเสียงอึกทึก ก่อนหัวเราะ “ฮ่า ๆ” ทำท่าแปลกพิลึก กรรไกรในมือตัดดอกไม้แสนสวยดอกหนึ่งขาดังฉับ ทำท่าเหมือนรอชมเรื่องสนุก

โหยวหมีงส์วี่มองเขาอย่างเยิ่นชาแล้วเดินไป

เพิ่งมาถึงชั้นล่างก็มีคนคนหนึ่งโผล่ออกมา ขวางไม่ให้เธอเข้าไป

โหยวหมีงส์วี่มองดูยา “หลีกไปให้พ้น”

สีหน้าดูยาเคร่งเครียด ซ้ำยังแดงเล็กน้อย กำสองมือแน่น ไม่พูดอะไร และไม่ยอมหลีกให้

โหยวหมีงส์วี่ “ดูยา นี่เป็นเรื่องระหว่างฉันกับเขา”

ญาสินหัว “อย่าเข้าไปเลยครับ เขาก็แค่แสดงไปตามบท รับมือคนพวกนั้นเท่านั้น ไม่ได้คิดจริงจัง เขายังจำไม่ได้ เพราะฉะนั้น...”

โหยวหึงสวี่พูด “แต่ฉันจริงจัง หรือคิดจะสู้กับฉัน”

ญานิ่งเสียบไปครู่หนึ่ง สุดท้ายจึงหลีกไปด้านข้าง เขารู้สึกอัดอั้นตันใจ กัดฟันกรอด แล้วกลับไปห้องดื่มเหล้าแก้เซ็ง

โหยวหึงสวี่เดินขึ้นบันได

มาถึงชั้นสาม ตรงหน้าเป็นโต๊ะยาวบริการอาหารและเครื่องดื่ม เว่ยหลานซึ่งเป็นพ่อครัวยืนอยู่ตรงนั้น เขาใส่ชุดแบบก๊กใหญ่ สวมหมวกทรงสูง พอได้ยินเสียงก็หันมา

เว่ยหลานกับพ่อแม่ถูกคนกระทำการุณจากเรื่องทะเลาะวิวาทเพราะติดหนี้ดอกเบี้ยสูง ตอนนั้นเขาอายุยี่สิบสาม พลังมือฆ่าคนตาย ติดคุกอยู่แปดปี เวลานั้นอายุสามสิบสี่แล้ว

ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลามองเธอ แววตาแฝงด้วยความกระอักกระอ่วน เขาพูดทันที “รอเดี๋ยวครับ ผมจะไปแจ้งอาจารย์อิน”

โหยวหึงสวี่ “อยู่เฉยๆ ตรงนั้นแหละ”

เว่ยหลานชะงัก ได้แต่มองโหยวหึงสวี่เดินไปที่ตาดฟ้า จากนั้นก้มหน้าลง

...

วันนั้นบดาดฟ้าไม่ได้เปิดเพลงเบาๆ อย่างตอนที่โหยวหึงสวี่มาครั้งที่แล้ว แต่เปิดเพลงจังหวะสนุกเร้าร้อน ไฟในเตาผิงลุกโชน ผู้ชายหลายคนถือแก้วเหล้าไว้ในมือ มีเด็กสาวคลอเคลียอยู่ข้างๆ มีเหล้า มีอาหารเลิศรส และมีผู้หญิง ช่างมีความสุขจริงๆ

ข้างกายอินเผิงก็มีคนหนึ่ง

พวกเขาพูดคุยถึงความเคลื่อนไหวในแวดวงบันเทิงระยะนี้ คุ้ยเรื่องการลงทุนด้านภาพยนตร์และโทรทัศน์ สุราชั้นดี หนังสือนั่ง และชา เน้นอนว่าต่างอยากรู้เกี่ยวกับการ “หายตัวไป” เกือบปีของอินเผิง แต่อินเผิงเป็นคนนิสัยประหลาด ถ้าบอกว่าเขาวางตัวสูงส่ง แต่ก็คลุกคลีในแวดวงการลงทุน

และการตลาด ทำเงินได้มหาศาลไม่แพ้ธุรกิจชั้นยอด ถ้าบอกว่าเขายึดถือแต่ผลประโยชน์ เขากลับสามารถะทั้งตลาดได้นาน ทুমเหตใจให้กับงานเขียนอย่างลุ่มหลง ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ดังนั้นเรื่องที่เขาชั่งตัวเขียนนิยายจึงไม่ใช่เรื่องแปลก

อินเฟิงพูดคุยกับเพื่อนในวงการหลายคนอย่างสนุกสนาน แม้ไม่พบกันนานแล้ว แต่ขอเพียงอินเฟิงคิดจะทำเรื่องพวกนี้ ก็สามารถสลายความห่างเหินไปได้ในช่วงพริบตา คุยกันอย่างออกรส สนุกสนมกันมาก

คนหนึ่งชี้ไปที่เด็กสาวข้างกายเขา ยิ้มพูด “เธอเป็นนักแสดงหน้าใหม่ ที่เพิ่งเซ็นสัญญากับบริษัทของประธานจ้าว ยังไม่ได้แสดงฝีมือเลย เธอบอกว่าเทิดทูนอาจารย์อินมาก ลิซ่า วันนี้พาเธอมาพบไอดอลของเธอแล้ว ยังไม่เชิญอาจารย์อินดื่มอีกหรือ วันหน้าถ้านิยายเรื่องใหม่ถูกสร้างเป็นซีรีส์ แค่ว่าพูดอาจารย์อินคำเดียวเธอก็ได้รับบทแสดงแล้ว บริษัทไหนบ้างจะไม่เห็นแก่หน้าอาจารย์อิน”

อินเฟิงมองเด็กสาวข้างกาย

ลิซ่าอายุราวยี่สิบสองยี่สิบสาม ผิวขาว เปรี้ยวบาง ใบหน้าสวย ผนวยาวดำขลับ เวลานั้นถอดเสื้อโค้ตออก เผยให้เห็นกระโปรงยาวสีควีนนุทรี กลิ่นน้ำหอมโยชมา เป็นเด็กสาวที่ดูใสบริสุทธิ์

เธอยกแก้วเหล้าขึ้นอย่างว่าง่าย ยื่นมาตรงหน้าอินเฟิง พูดออกอ้อน “อาจารย์อินคะ ให้เกียรติดื่มสักแก้วได้ไหมคะ”

ในความรู้สึกของอินเฟิง เขาไม่ได้สัมผัสผู้หญิงนานแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเด็กสาวคนนี้เป็นแบบที่เขาชอบ ไม่อย่างนั้นวันนี้คงไม่ถูกพาตัวมาที่นี้ เอวบางร่างน้อย จลตมึ่ไหวพริบ ทั้งยังรู้จักเอาใจ

อินเฟิงใช้มือข้างหนึ่งแตะราวคานฟ้า มองเธอ รับแก้วเหล้ามาดื่ม แล้วยื่นคืนให้มือเธอ

ดวงตาลิซ่าทอประกาย

ชายหญิงหลายคนที่นี่คุ้นเคยกับสภาพอย่างนี้ดี แต่ทุกคนรู้ว่าอินเฟิงไม่จริงจังกับผู้หญิงง่ายๆ เขาชั่งตัวเองอยู่นาน ทว่าเมื่อเจอสภาพอย่างนี้อาจมี

ความเป็นไปได้

ทุกคนพูดคุยกันต่อ ลิซ่ายืนอยู่ข้างอินเฝิงตลอดเวลา ผู้ชายอย่างนี้คนเก่งที่มีชื่อเสียง หน้าตาหล่อเหลา รายด้วย ทั้งยังลงทุนและมีอิทธิพลต่อวงการถ่ายหนังและละครโทรทัศน์ เธอจะพลาดโอกาสดีแบบนี้ได้อย่างไร ดูท่าทางเขาแล้ว เหมือนจะชอบเธอ

ลิซ่าค่อยๆ เขียนเข้าใกล้เขา มือติดกับชายแขนเสื้อเขา กระโปรงแนบกับกางเกงเขาแล้ว เท่านั้นจะพอ เธอเงยหน้ามองเขา สีหน้ายากจู้ยากเห็นดูไร้เดียงสา ถามว่า “อาจารย์อิน ช่วงนี้เขียนหนังสืออะไรอยู่คะ”

สายตาสวยงามเฝิงอยู่ที่ใบหน้าขนาดเท่าฝ่ามือและลำคอนุ่มนวล คิดในใจ ‘ฉันเขียนหนังสืออะไร พูดแล้วเธอจะเข้าใจหรือ’ เขาก็หันมองเธอ ยิ้มพูด “ไม่ได้เขียนอะไร”

น้ำเสียงเฉื่อยเฉื่อยและรอยยิ้มที่มุมปากทำให้ใจลิซ่าหวั่นไหว คิดในใจว่า ‘ก่อนมาที่นี่ได้ยินว่าอาจารย์อินเป็นคนขี้เล่น ดูแล้วน่าจะจริง’ คำพูดเขาทำให้ใจเธอคันยิบๆ

เห็นคนอื่นๆ กินอาหาร ดูเหมือนตั้งใจไม่มองมาทางนี้ ลิซ่าเขย่งเท้าทำให้ตัวเธอแทบจะแบบพองหน้าอกเขา ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงตำหนิ “อาจารย์อินไม่ยอมบอกฉัน ฉันเป็นแฟนคลับขนานแท้ของคุณเลยนะคะ”

สาวงามแทบจะอยู่ในอ้อมอกแล้ว ก็แค่ใช้แขนโอบเท่านั้น นี่เป็นเรื่องธรรมดา

อินเฝิงมองเด็กสาว มือเคาะราวดาดฟ้า ยังไม่ขยับเขยื้อน

เขาไม่ขยับ แต่ก็ไม่ปฏิเสธด้วยการถอยหนี เด็กสาวเข้าใจแล้ว คิดในใจว่า ‘เป็นผู้ชายตัวร้ายๆ จริงๆ แต่ใครจะกล้าว่านายทุนว่าเป็นคนไม่ดีล่ะ’ เด็กสาวใจหวั่นไหวอีกครั้งเพราะท่าทีเย็นชาและร้ายกาจของเขา ต่างฝ่ายต่างมองกันด้วยสายตาที่ต่างเข้าใจดี เด็กสาวยื่นมือมาคว้าปกเสื้อเชิ้ตที่อกเขา พูดอดอดอ้อนว่า “อาจารย์อิน ทำไมถึงไม่พูดกับฉันล่ะคะ”

อินเฝิงก้มหน้ายิ้ม

ถึงตอนนี้นั้นดาดฟ้ามีเสียงฝีเท้าดังขึ้น มีคนเดินมา

ถึงตอนนี้มีอินเฟิงขยับ โอบเอวเด็กสาวไว้

ดวงตาเธอเปล่งประกายทันที

ขณะนั้นเอง

จู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นในหัวอินเฟิง ‘อินเฟิง ถ้าขึ้นมองผู้หญิงอื่น
ฉันจะพาดคุณให้ขาหัก ถ้ากล้าแตะต้องผู้หญิงอื่น ฉันจะจับคุณตอนชะ

เสียงนั้นแฝงความเฉื่อยชา ช่างคุ้นหูเสียจริง อินเฟิงรู้สึกทึ่งว่าหัวใจ
หดเกร็งอย่างควบคุมไม่ได้ เกิดความตื่นตระหนก มือหยุดค้างกลางคัน

เขายกมูมปาก นี่...เป็นบ้าอะไร เขาถึงกับรู้สึกผิดเสียหรือ

คิดจะรวบรวมสติ สายตายังไม่ทันจับจ้องหญิงสาวตรงหน้า จู่ๆ
ภาพมาก็หายไป...ห้องมืดสลัว ดวงตาผู้หญิงคนนั้นแดงเหมือน
ผ่านการร้องไห้ เธอก็ร้องไห้เป็นหรือ

ร่างนั้นเปลือยเปล่า แขนขาเรียวยาว เปรี้ยวบาง ส่วนเว้าส่วนนูน
ชัดเจน ทุกอณูเนื้อช้อนพลังดิบเถื่อนไว้ ทันใดนั้นอินเฟิงรู้สึกคอแห้งผาก
เพราะเขาเห็นผมยาวของเธอสยายอยู่อยู่ในอ้อมแขนเขา ดวงตาเธออ่อนโยน
แฝงยิ้ม ยิ้มยื่นมือมาโอบคอเขา

ลูกกระตือรือร้นอินเฟิงขยับขึ้นลง

จากนั้นเขาก็เห็นยามค่าคืนที่พวกเขาเกลือกกลิ้งบนเตียง กลิ้งไปมา
พัลวัน ผ้าปูเตียงยับเยิน ทั้งสองหยอกล้อเย้าแหย่กัน กอดจูบไล้ กระทบ-
กระซิบ กอดรัดกันแน่น

“อัสวี อย่ากั๊ตผม” เขาได้ยินตัวเองพูดอ้อนวอน

เสียงเธอหอบ พูดด้วยความโมโห “เดรัจฉานน้อย...”

เขาเห็นภาพตัวเองหัวเราะ ไม่ได้สังเกตเลยว่าขณะนั้นมูมปากเขาเซตขึ้น
แล้ว ตอนนั้นเขาล่องลงเธอนิดๆ “ทางออกอีกนิด อัสวีฝึกยูโด เยี่ยม
ที่สุด...”

เธอร้องทีเบาๆ แต่ก็ยังทำตามใจเขา

...

อินเฟิงรู้สึกทึ่งว่าทั่วทั้งทรวงอกราวกับอัดแน่นไปด้วยของหวาน ค่อยๆ

ขยายออกจนแทบจะระเบิดออกมา เขาชะงัก หวนคิดถึงภาพในความทรงจำ
ยังไม่จบ ไม่ทันรู้ตัวว่าข้างๆ มีคนร้องเรียกไม่หยุด “อาจารย์อิน อาจารย์
อิน”

เขาค่อยตื่นจากภวังค์ หันมามองต้นเสียงนั้นอย่างไม่สบอารมณ์

เขาผงะ นึกขึ้นได้ว่าขณะนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร

ถึงตอนนี้ในใจลีซานก็สงสัย เธอได้ยินข่าวมาว่านักเขียนใหญ่คนนี้
เคยสมองเสื่อมเพราะถูกรถชน แต่เมื่อครู่วกผู้ชายรักษามารยาทด้วยการ
ไม่เอ่ยถาม อินเพิ่งก็ไม่พูดถึง ดังนั้นเธอจึงไม่แน่ใจว่าเรื่องเป็นอย่างไร
กันแน่ แต่เมื่อครู้ เห็นผู้ชายหล่อเหลา เครื่องขีมิ และเจ้าชู้กำลังจะกอดเธอ
แล้วจู่ๆ กลับชะงัก จากนั้นก็จ้องมองเธอไม่วางตา ทว่าเห็นชัดเจนว่าไม่ได้
มองเธอ ไม่รู้ว่ามองที่ไหน ถัดมาเขาก็ค่อยๆ หายใจเร็วขึ้น ใบหน้าเริ่มแดง
ดวงตาที่จ้องเขม็งดูไม่ต่างจากคนปัญญาอ่อน

ลีซานงงงมาก รู้สึกกลัวเขา อยากหนีไปจากเขาทันที แต่โอกาสดี
อย่างนี้ นอกจากสมองมีปัญหาบ้างก็แทบจะเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบ เธอ
นึกเสียดาย ยังคงจับอกเสื้อเอาไว้ไม่ปล่อย ตัดสินใจแน่นๆ ขณะที่หัวใจ
เต้นแรง

อินเพิ่งเห็นชัดแล้วว่าผู้หญิงตรงหน้าเป็นใคร จู่ๆ ก็หมดความอยาก
ไม่มีใจจะสนุกกับเธอแล้ว พอถูกลีซ่าขัดจังหวะ ในหัวก็ไม่มีภาพใหม่ผุด
ขึ้นมาอีก เขารู้สึกเหมือนสูบฝิ่น เพิ่งสูบได้สองสามที ยังไม่หายอยากก็หมด
แล้ว ทันใดนั้นเขาพลันเข้าใจ ความสุขอย่างนั้น ความสุขที่อยู่กับเธอคือนั้น
เป็นความสุขสุดยอดในโลกและเหนือความคาดหมาย เขาไม่เคยรู้เรื่องนี้
มาก่อน กระทั่งคิดว่าสิ่งนี้ไม่ดำรงอยู่จริง

เขาถึงกับเคยได้รับมาแล้ว

...

ดังนั้นเมื่อไหยวหมิงสวีเดินขึ้นมามาบนดาดฟ้า จึงเห็นภาพดังนี้ อินเพิ่ง
ยืนอยู่ตรงนั้น ข้างหลังชายหญิงเหล่านั้น หญิงสาวคนหนึ่งซบอกเขาอยู่ มือ
คว้าคอเสื้อเอาไว้ มองจากมุมของไหยวหมิงสวี มือเขาเหมือนกอดเอวเธอ

เขาจ้องเด็กสาว แวตากลีกล้วย ใบหน้าหล่อเหลาแดงเรื่อ

โหยวหมิงสวี่ตั้งสติ คิดในใจ ที่ควรจะมาในที่สุดก็มาแล้ว

คนอื่นเห็นผู้หญิงแปลกหน้าเดินขึ้นมาต่างแปลกใจ โหยวหมิงสวี่
ไม่แต่งหน้า สวมเสื้อไหมพรมหนา กางเกงยีน และรองเท้ากีฬา ไม่เข้ากับ
คนรอบข้างแม้แต่หน่อย

สายตาเพ่งมองอินเฟิงโดยไม่ใส่ใจใคร เดินที่ละก้าว ไม่เร็วไม่ช้า
หนักแน่นและมีพลัง

อินเฟิงเงยหน้าขึ้น มองเห็นเธอแล้ว เขาช่มความรู้สึกสับสนที่เพ่ง
ผุดขึ้นในใจ พร้อมกับผลักผู้หญิงคนนั้นออกไปแล้วยิ้ม “คุณมาได้ยังไง
ผมบอกแล้วไม่ใช่หรือว่ามีเพื่อนมาเยี่ยม”

คนอื่นเห็นอย่างนี้ก็ไม่น่าเข้าใกล้ มีคนกวักมือเรียกไล่ให้ไปหา
รอบๆ เจียบลงทันที

โหยวหมิงสวี่พูด “เมื่อที่คุณทำอะไรอยู่”

อินเฟิงหยิบแก้วเหล้าข้างตัวขึ้นมาจิบอีกหนึ่ง “แค่คุยกัน มาแล้ว
ก็สนุกกัน เตียวผมจะแนะนำให้คุณรู้จัก” พูดจบก็เดินมาจะโอบไหล่เธอ

โหยวหมิงสวี่ยิ้มเยาะ ไม่ขยับเขยื้อน อินเฟิงจ้องหน้าเธอ แล้วยื่นมือ
ออกไป

เพียงชั่วพริบตาโหยวหมิงสวี่คว้ามือข้างนั้นของเขาไว้ แล้วจับเขาทุ้ม
ไปด้านข้างอย่างง่ายดาย

อินเฟิงเบ้ตาได้อย่างคาดไม่ถึง ร่างเขาเสียหลักหมุนคว้าง ถูกผู้หญิง
คนหนึ่งทุ้มลงพื้น! หายทอยกระแทกพื้น รู้สึกเจ็บเอวการ

คนอื่น ๆ สะดุ้งเฮือก มีสองคนรีบวิ่งเข้ามาพุงอินเฟิง “เรื่องอะไรกัน
ทำไมถึงถูกทุ้ม”

คนที่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ยังตะลึงอ้าปากค้าง

สีหน้าอินเฟิงงุนงง คราวนี้ขายหน้าแย่แล้ว เขาจ้องโหยวหมิงสวี่เขม็ง
พลงบัดมือคนเหล่านั้นออก เขาเอามือยันพื้นกำลังจะลุกขึ้น คนก่อเรื่อง
กลับนั่งยองๆ ลงตรงหน้าเขา

“โหยวหมิงสวี่ รู้ไหมว่าคุณกำลังทำอะไร” อินเฟิงคำรามเบาๆ

โหยวหมิงสวี่จ้องเขา ก่อนยื่นมือออกไปตบหน้าเขาเบาๆ สองครั้ง เป็นการกระทำที่ดูแคลนอย่างรุนแรง แล้วพูดด้วยเสียงที่ได้ยินเพียงสองคน “ซุ่ยเยะ”

สีหน้าอินเฟิงหมองคล้ำ

โหยวหมิงสวี่ลุกขึ้นจะผลไป อินเฟิงกลับลุกขึ้น คว่ำแขนเธอไว้

โหยวหมิงสวี่สั่นตัวออก แต่เขายังคว่ำแขนเธอไว้ได้ โอบเอวเธอ ดึงเข้ามาถอด

ถึงตอนนี้สีหน้าโหยวหมิงสวี่ยิ่งย่ำแย่ พูดเสียงกร้าว “คุณอยากถูกทุ้มต่อหน้าพวกเขาอีกครั้งหรือ”

ใบหน้าเขาเหมือนฝุ่น แต่กลับยิ้มเย็นชา “ยังก่อความวุ่นวายไม่พอหรือ เพื่อคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกนี้ คุณจะก่อความวุ่นวายแค่ไหน โหยวหมิงสวี่ พอสมควรแล้วก็ควรหยุด”

โหยวหมิงสวี่มองใบหน้า เขายังคงหล่อเหลา เครื่องขรีม สีหน้าจางใจอย่างชัดเจน เธอกลับรู้สึกว่ทั้งหมดนี้เป็นการเย้ยหยันอย่างยิ่ง โมโหเสียจนโมโหไปแล้ว พอมองหน้าเขาก็รู้สึกคลื่นไส้ ปัญหาคือมือเขายังโอบเอวเธอไว้ราวกับว่าควรทำอย่างนี้

“เผียะ” เสียงตบดังชัดเจน เธอตบหน้าเขาขนาดใหญ่ คนรอบข้างตะลึงงัน

เขาเงยหน้าขึ้นมองเธอ ใบหน้ามีรอยแดงเป็นปื้นอย่างรวดเร็ว ดวงตาทม่นหมอง ยังมีความเย้ยหยันเข้มข้นค่อยๆ ทวีขึ้น

“ทำไม ดูถูกผมจ้ะหรือ” เขาพูดเสียงเบา “คุณทั้งผมไปไม่ได้หรอกทั้งร่างกายและจิตใจ”

โหยวหมิงสวี่ยิ้มหยัน ดันหลุดจากมือเขา แล้วเดินออกไป แต่กลับได้ยินเสียงคนเดินตามหลัง เขาถึงกับทั้งคนบนดาดฟ้าแล้วตามมา

เพิ่งเดินลงจากดาดฟ้าก็ได้ยินเสียงอินเฟิงตะโกน “ขวางเธอไว้”

เว่ยหลานยังคงยืนอยู่ที่เดิม เขาคงได้ยินเรื่องบนดาดฟ้าเกือบทั้งหมด

เขาเดินมาขวางโหยวหมิงสวีไว้ แล้วพูดเบาๆ “คุณโหยว ค่อยกับอาจารย์อิน
ดี ๆ เอะ เขาไม่ได้คิดแบบนั้นครับ”

อินเฟิงได้ยินแล้วตะคอกใส่ “หุบปาก”

เว่ยหลานก้มหน้าลง

โหยวหมิงสวีจะขวางโหยวหมิงสวีได้ เพราะเขาไม่กล้าลงมือกับ
เธอจริงๆ ทั้งสองประมือกันสองสามที โหยวหมิงสวีหลบผ่านไปได้ คาค
ไม่ถึงว่าฝีมือพ่อครัวคนนี้ดีมาก พอลงมือก็รู้ทันที

เว่ยหลานถอยไปด้านข้าง พอเขาฉีกตัวออก อินเฟิงก็ตามโหยว-
หมิงสวีทัน

เมื่อวานชายังดี ๆ อยู่เลย กระทั่งยังทำให้เธอคาดหวัง แต่วันนี้ทำไม
ถึงกลายเป็นเหมือนฉากชวนหัวในละครน้ำเน่า แม้แต่การพูดจาก็เปลี่ยนไป
หรือเพราะเธอมาเห็นฉากนั้นซ้ำพอดี และตบหน้าเขาแรงๆ ในที่สุดอินเฟิง
ก็เผยด้านชั่วร้ายออกมา

เธอไม่ใส่ใจเขาแม้แต่น้อย ก้าวยาวๆ ลงชั้นล่าง เขาตามมาเสียบ ๆ
เนื่องจากทั้งคู่เดินเร็ว ก่อเรื่องใหญ่โต หลายคนที่ยืนล่างพากันชะง่อนมอง

โหยวหมิงสวีไม่รู้ว่าจะทำอะไร ในเมื่อรักสนุก ไม่อยากทิ้งเรื่อง
พรรคนี้ นั่นก็ไปสนุกเถอะ ถูกเธอเล่นงานสองครั้ง ในเมื่อโกรธจัดก็ไม่ต้อง
ตามมา เป็นลูกผู้ชายหน่อย! ตอนนี้นั่นอะไรกัน อินเฟิง คุณทำเรื่องเง่า
ข้างนอก ยังไม่ยอมปล่อยฉันอีกหรือ หน้าใหญ่จริงนะ

พอลงมาถึงหัวบันไดชั้นสอง โทสะในใจเธอแทบพุ่งถึงขีดสุดแล้ว
เธอหยุดเดินทันควัน หันมามองเขาอย่างเย็นชา คาคไม่ถึงว่าอินเฟิงจะกดเธอ
ติดผนัง แล้วจูบเธอ

เขากัดริมฝีปากเธอแรงๆ กอดเธอแน่น รัดไว้ในอ้อมกอดสุดแรง
ดวงตาโหยวหมิงสวีแดงก่ำ กัดตอบจนกลืนคาวเลือดกระจายในปากของทั้งคู่
ในดวงตาเขามีความคิดร้ายๆ วาบขึ้น สองมือกอดเธอไว้ เติบโตด้วยแรง
ปรารถนาอย่างไม่ปิดบังแม้แต่น้อย จูบเธอลึกซึ้งขึ้น

“เชื้อมม” เขาพูดเสียงแผ่วเบาข้างหูเธอ

โหยวหมีงสวีผิงะ

เขารู้สึกได้ว่าเธอเลิกเดินจึงปล่อยเธอ สองมือเท้าพ่นข้างศีรษะเธอ “ไปที่ห้องหนังสือ ให้ความผมสบนาที ผมอธิบายได้ ด้วยความผูกพันของเราสองคน คุณจะไม่วิเคราะห์ผมเลยหรือ”

โหยวหมีงสวีจึงเขาย่างเย็นชา แวตาเขาเปลี่ยนเป็นลึกล้ำสุด คาดเคา เธอเดินเข้าไปในห้องหนังสือ อินเฟิงเดินตามหลังเธอ มาถึงประตูห้อง เขาหันกลับไปมอง เว่ยหลานอยู่บนบันได เสียวเยียนกลับมาแล้ว อยู่กับเงินเฟิง ฎยา เหลาจิว และกัวนจวินที่ชั้นล่าง พวกเขาทั้งคู่ก็เรื่อง อึกทิกกัวนวายใหญ่โตขนาดนี้ ทุกคนล้วนได้ยิน

อินเฟิงพูด “กัวนจวิน เอน้ำซามาหนึ่งกา”

ทุกคนตะลึงงัน

กัวนจวินสัมผัสได้ถึงสายตาเคร่งขรึมและหม่นหมองของอินเฟิง ไม่รู้ เพราะอะไร สายตานี้กลับทำให้กัวนจวินตื่นเต้นขึ้นมาทันใด เขาตอบรับ “ได้ ครับ” แล้วหันหลังกลับไปห้องเพื่อไปเอาของ

อินเฟิงค่อยๆ ปิดประตู สีหน้าเขาตอนนี้เยือกเย็นมาก กระทั่งฉายแวว อำมหิตออกมา

ถึงตอนนี้เงินเฟิงกับพวกค่อยเดินออกมา เว่ยหลานรีบตามมาสมทบ เงินเฟิงขมวดคิ้วแล้วถาม “เมื่อเกิดอะไรขึ้น”

เว่ยหลานเป็นคนเก็บกด ระว่างตัว ลังเลเล็กน้อย “จุ๋ๆ โหยวหมีงสวี ก็มา พอได้เห็นอาจารย์อินกอดเด็กสาวคนหนึ่ง เลยจับอาจารย์อินทุ้มลงพื้น แถมตบหน้าด้วย แต่อาจารย์อินไม่ยอมปล่อยเธอกลับ”

คนเหล่านั้มองหน้ากันไปมา

ทุกคนรู้ว่าอินเฟิงมีนิสัยขึงผยองมาก ไหนเลยจะเคยถูกผู้หญิง เล่นงานแบบนี้ ยิ่งตบหน้าเขาต่อหน้าผู้คน เรื่องชั้จะไปกันใหญ่แล้ว

คิดต่อไปว่าเมื่อกัวนจวินสั่งให้กัวนจวินเตรียมน้ำชา กัวนจวินมีของดี อะไร และทำทางเมื่อครูของอินเฟิง เคยโกรธมากขนาดนี้เมื่อไรกัน เงินเฟิง

พูด “ແ່ແລ້ວ ຕ້ອງເກີດເຣື່ອງແນ່”

ຖືກພູດດ້ວຍຄວາມອຶດອຶດໃຈ “ແນ່...ຈະໄປຫ້າມອາຈາຣຍືນເອງ”

ເລາຈີວຫ້າມເຂົ້າໄວ້ ພູດເສີຍກ້າວ “ແກ່ຫ້າມໄດ້ຫຼື ແກ່ເປັນໃຜຈະໄປຫ້າມ ອາຈາຣຍືນອາດຈະໄດ້ກໍປ່ອຍໃຫ້ເຂົາເກີດດີແລ້ວ ໄມ່ວ່າທີ່ຜ່ານມາຫຼືເດີຍນີ້ ລ້ຽນນວນເວີຍໄປມາຮອດຕົວຜູ້ໜຶ່ງຄົນນີ້ ຂໍຮູ້ແຕ່ແກ່ແລ້ວວ່າສັກວັນຕ້ອງເກີດເຣື່ອງຂຶ້ນ”

ໂບໜ້າເສີຍເຍີນແດງແລ້ວ “ກັ່ນຈົນຈະເອາະໄຣໃຫ້ເຮົາດີ ອາດເກີດໄປນະ”

ເວຍເລາຣາຣາ “ເລ່າເຈີນ ຕອນນີ້ຈະທ່າຍັງໄດ້”

ເຈີນເຟິງຢືນຈິດຄູ່ໜຶ່ງ ໄມ່ຕອບ ແຕ່ຍ້ອນຄຳ “ເລີ່ມແກ່ທ່າໄມ່ທຸກຄົນ ດີ່ງຄອຍຕິດຕາມອາຈາຣຍືນ”

ໄມ່ມີໃຜຕອບ ໃນຄວາມຕາຍຄວາມຮູ້ສຶກສັບສົນອອກມາ

ເຈີນເຟິງພູດ “ກໍເພາະທຸກຄົນໃນໂລກນີ້ມັກຈະເປັນຄົນຜິດ ມີແຕ່ເຂົາທີ່ມັກຈະເປັນຄົນຜິດ ຂໍຕິດຕາມເຂົາມາຫຼາຍປີ ເປັນຄັ້ງແກ່ທີ່ໃຈເຂົາຈະດີກັບຄົນຄົນໜຶ່ງ ເໝືອນທີ່ເລາຈີວພູດ ເຂົາອາດໄດ້ອະໄພ ທ່າໄມ່ເຂົາໄມ່ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາໄດ້ຕາມນັ້ນ ເຮົາເຄາະຄຳນັ້ນດີກັບກຸໜາຍ ຕິດຕາມຕັ້ງແຕ່ເມື່ອໄກ່ກັນ ແຕ່ເພາະເຂົາຄອຍຄວບຄຸມ ເຮົາດີ່ງຍອມຢູ່ໃນກອບມາຫຼາຍປີແລ້ວ

“ເວລານີ້ຮູ້ໄມ່ວ່າເຮົາຈະທ່າອະໄພ ຖ້າເຂົາຈະທ່າອະໄພໂຍວໝິງສ່ວນຈິງໆ ເກຣງວ່າຈະໄມ່ໃຊ້ເຣື່ອງດີແນ່ ໂຍວໝິງສ່ວນເປັນຕ່າງໆ ຍັງເປັນຕ່າງໆທີ່ແບບມາດ້ວຍ ເຮົາຕ້ອງເຕຣີຍມພ້ອມ ລບຫຼັກສູດທີ່ເກຣງຂ້ອງທັງໃຫ້ເກຣງ ເຣື່ອງພວກນີ້ສຳລັບເຮົາແລ້ວໄມ່ຍາກ ໄມ່ວ່າຫຼັງຈາກຄົນນີ້ໄປແລ້ວຄວາມສັມພັນຮ້ອງພວກເຂົາຈະປ່ຽນເປັນອາດໄດ້ ເຮົາຕ້ອງຊ່ວຍເຂົາຈັດການປັນຫາທີ່ຈະຕາມມາ”

ຄົນເລ່ານີ້ຕ່າງນັ້ນເຍີຍ

ເລາຈີວເອຍກ່ອນ “ໄດ້” ເຂົາປະສານມືສອງຂ້າງ ຍື່ມພູດ “ເລາຈີວໄມ່ໄດ້ເກຣງເຣື່ອງຮ້າຍນານແລ້ວ ເຣື່ອງເລີກແຄ້ນຈະແຄ້ໂກນກັນເຮັດ”

ຖືກກັບເສີຍເຍີນໄມ່ພູດອະໄພ

ເຈີນເຟິງພູດອາດເຍີນສາ “ໄດ້ຍິນທີ່ຂໍພູດໄມ່”

ใบหน้าดูยาแข็งค้าง ในที่สุดก็พยักหน้า

เสียวเยียนตอบเบาๆ “ได้ยิน”

เดินเฟิงหันมาทางเว่ยหลาน เว่ยหลานผงกหัว

ถึงตอนนี้ก้วนจวินเดินออกมาจากครัว ยกถาดน้ำชามาด้วย แล้วยิ้มให้ทุกคน

เดินเฟิงถาม “ใส่อะไรลงไป”

ก้วนจวินตอบ “ผู้หญิงคนนั้นมีฝีมือร้ายกาจ ใส่ของที่จะทำให้เธอตัวเบาหวิว ญา จ้องฉันทำไม”

ญากลับเดินเฟิงกับเหลาจิว แต่ไม่กลับเขา ถลึงตาดุดันใส่ ก้วนจวิน ยิ้มเยาะ “ให้อาจารย์อินสมใจอยากไม่ดีหรือไง” เขาเดินไปหน้าห้องหนังสือเคาะประตู แล้วผลักประตูเดินเข้าไป

ไม่นานนักก้วนจวินก็ออกมา เดินมานั่งบนโซฟาที่ชั้นล่าง

เดินเฟิงถาม “ในนั้นเป็นยังงัยบ้าง”

ก้วนจวินนึกทบทวนภาพที่เห็นเมื่อครู...

โหยวหมิงสวี่นั่งบนโซฟา สีหน้าแข็งกร้าวมาก ไม่มองเขาแม้แต่แวบเดียว ส่วนอาจารย์อิน...

อินเฟิงนั่งบนโซฟาข้างๆ อีกตัว ก้วนจวินไม่เคยเห็นท่าทางเขาอย่างนี้มาก่อน ขอบตาแดงเรื่อ ใบหน้าแข็งทื่อ ในดวงตามีหยาดน้ำตา รวากับถูกลบหลู่อย่างรุนแรง อารมณ์หวั่นไหวสุดขีด พยายามข่มใจสุดกำลัง

อยู่ในสภาพที่พร้อมจะระเบิดออกมาตลอดเวลา

ก้วนจวินยังนึกถึงตอนที่ตัวเองยกถาดน้ำชาเข้าไป อินเฟิงทอดสายตามองมา แวตาดำมืด ก้วนจวินคุ้นเคยดีกับแวตาที่เปี่ยมด้วยแรงปรารถนา ร้อนแรงนั้น

ก้วนจวินตอบ “ผมไม่เคยเห็นเขาเป็นอย่างนี้มาก่อน อาจารย์อินจะลงมือกับเธอแล้ว”

ทุกคนนิ่งเงียบ

ไม่มีใครรู้ว่าอินเฟิงต้องการทำอะไรกันแน่

ทันได้นั้นก็มีเสียงทุบทำลายข้าวของดังขึ้นจากในห้องหนังสือ ยังมีเสียงทะเลาะกันเบาๆ เหลลจี้ยืมหยัน

ต่อมาไม่นานก็มีเสียงของหนักตกพื้นดังติดกันหลายที

ฉินเฟิงเงยหน้าขึ้น “เลี้ยวเวียน ไปดูหน่อยซิ”

เลี้ยวเวียนนั่งไม่ติดอยู่ก่อนแล้ว ขณะจะลุกขึ้นก็เห็นประตูห้องหนังสือเปิดออกแล้ว

...

ฉินเฟิงอุ้มโหวงหมิงสวี่ในแนวขวาง เดินออกมา หน้าผากเขามีรอยแผลใหม่ ใบหน้าเยือกเย็นสุดขีด สองมือโหวงหมิงสวี่กอดคอเอาไว้ ชบอยู่ในอ้อมอกเขา หลับตา ใบหน้าแดงเรื่อผิดปกติ

ฉินเฟิงกวาดตามองผู้คนที่ชั้นล่าง “ทำอะไรกันอยู่ที่นี้ ไปให้พ้น” แล้วเดินไปที่ห้องนอนใหญ่

ฉินเฟิงรีบวิ่งตามไป วิ่งมาถึงข้างกายเขา “อาจารย์อิน ถ้าเธอพินเกรงว่า...” เขายังพูดไม่จบ อินเฟิงก็เตะประตูห้องปิดดังโครม

ฉินเฟิงมองคนที่อยู่ชั้นล่าง “พวกแกแบ่งกันเป็นสองกลุ่มผลักดันเผ่าป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องขึ้น”

ทุกคนรู้ว่าฉินเฟิงพูดถูก ถ้าอินเฟิงมอมยาผู้หญิงอื่นจนหมดสติ ชังไว้ในห้องเพื่อทำตามอำเภอใจไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่โหวงหมิงสวี่เป็นตำรวจ ขณะนี้พูดเตือนอย่างไรอินเฟิงก็ไม่ฟัง เห็นได้ชัดว่าเขาขาดสติเพราะผู้หญิงคนนี้ การกระทำของเขาดูเหมือนจะทำผิดกฎหมาย ก็เหมือนที่ฉินเฟิงพูดขณะนี้ถึงคราวที่พวกเขาต้องตอบแทนบุญคุณแล้ว

ฉินเฟิงจัดแจงให้บรรดาแขกแยกย้ายกันกลับอย่างรวดเร็ว ทั้งยังเห็นไกลๆ ว่า “โหวงหมิงสวี่” นั่งรถออกไปตามลำพังโดยมีภูยาเป็นคนขับ ส่วนอินเฟิง เพราะทะเลาะกับเพื่อนหญิงคนนี้ทำให้เขาเสียหน้า จึงไม่ได้ออกมาส่งแขกหรือต่างแสดงความเห็นใจ เพราะอย่างไรอาจารย์อินก็มีนิสัยประหลาด ทั้งไม่ว่าใครถ้าถูกผู้หญิงเล่นงานแบบนี้คงรู้หน้าคนอื่นไม่ได้

กวันจวินเป็นมือหนึ่งด้านไอที ไม่นานนักก็จัดการกับกล้องวงจรปิด

ที่เซตอาศัยของโหยวหมีงส์วี่ให้ถ่ายภาพเธอกลับมาที่เซตอาศัยตามปกติ
ไฟในบ้านสว่างขึ้น ยังส่งข้อความถึงสวี่เมิ่งซานบอกว่าทุกอย่างปกติ

ในคอมพิวเตอร์ของอินเฟิง มีเรื่องสั้นที่เขาเขียนไว้และยังไม่เคย
เปิดเผยมาก่อนส่งไปให้สำนักพิมพ์ ยังบอกว่าคินี้เกิดแรงบันดาลใจ คอม-
พิวเตอร์บันทึกข้อมูลว่าเขาทำงานตลอดคืน

...

เว่ยหลานถามเฉินเฟิง “ต้องทำถึงขั้นนี้เลยหรือ”

เฉินเฟิงเงยหน้าขึ้น เหลือบมองประตูห้องนอนใหญ่ที่ยังปิดอยู่ ถอน
หายใจแล้วพูด “หวังว่าจะไม่ต้องใช้ แต่ถ้าพรุ่งนี้โหยวหมีงส์วี่ฟื้นขึ้นมา
ไม่ยอมปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไป ฉันก็จะไม่ยอมให้มีหลักฐานการข่มขืนเหลือ
อยู่”

เป็นครั้งแรกที่โหยวหมีงส์วี่รู้สึกแบบนี้

ไม่รู้ว่าสติเริ่มเลอะเลือนตั้งแต่เมื่อไหร่ รอบตัวเธอเป็นเงาแสงที่ลั่นไหว
เป็นพักๆ เธอจำแนกเค้าโครงของห้อง หน้าต่าง เครื่องเรือน และคนได้
รางๆ เท่านั้น

ร่างกายร้อนโดยที่ควบคุมไม่ได้ และตื่นเต้นอย่างไม่มีสาเหตุ เธอ
มีความสุขมาก อยากทำอะไรบางอย่างมาก

“อาสวี่” มีเสียงเรียก

เป็นเงาร่างคุ้นเคย เค้านำเหลือนาง ไหล่กว้าง โหยวหมีงส์วี่ยิ้ม ยื่น
มือออกไปหาเขา “อินเฟิง...”

เขากอดเธอไว้ ดูเหมือนจะยิ้มด้วย แล้วพึมพำเบาๆ “ดื่มไปนิดเดียว
ทำไมกลายเป็นแบบนี้ไปได้”

โหยวหมีงส์วี่รู้สึกรางๆ ว่าผิดปกติ แต่ไม่อยากจะจากอ้อมกอด
อบอุ่นของเขา เธอขบคิดระยะแนบอกเขา “อิงจวิน ฉันคิดถึงคุณมาก คิดถึง
มากจริงๆ คุณกลับมาเมื่อไหร่”

คนคนนั้นนั่งเจ็บไปครึ่งหนึ่ง ก่อนพูดปლობเบาๆ “ผมอยู่ที่นี่แล้ว”

เขาอุ้มเธอขึ้น ร่างโหยวหมิงสวีลอยอยู่กลางอากาศ รีบโอบคอเขาไว้แน่น เธอรู้สึกตัวร้อนขึ้นแล้ว มีความสุขมากขึ้น สติเลือนรางขึ้น เขาอุ้มเธอครู่หนึ่ง พาไปยังอีกที่หนึ่ง

เขาวางเธอบนเตียง โหยวหมิงสวีตัวอ่อนปวกเปียก เธอหิราตา แยมยิ้มซุกหน้ากับผ้าปูเตียงอ่อนนุ่ม ดุนลงไปเบาๆ

จากนั้นเธอก็รู้สึกเหนื่อยล้า มีดล เป็นเพราะเขาขยับเข้ามาใกล้แล้ว

เขานิ่งไปสองสามวินาที โหยวหมิงสวีรู้สึกเพียงว่าตัวร่างกำลังจะลุกไหม้ เขาจูบปิดปากเธอ “อย่าร้อง...จะร้องทำไม...ผมทนไม่ได้”

“งั้นก็ไม่ต้องอดกลั้นแล้ว” เธอพูดอย่างไม่พอใจ “คุณเป็นของฉัน”

อินเฟิงหัวเราะเบาๆ แต่ยังไม่ขยับ

“ตายแน่” เขาพูดเบาๆ

“ที่ตายก็คือคุณ” เธอพิมพ์

เขาไม่เคลื่อนไหวแล้ว มุดหัวเข้าไปใต้ผ้าห่ม หายใจอยู่นาน นานจนเธอทนไม่ได้ เลยขยับตัวไปจูบเขาขณะสะลึมสะลือ เขากอดเธอไว้ พุดแหะเบาๆ “เราไปที่ห้องน้ำกัน”

เวย์หลานกับเสี่ยวเยียนรีบวิ่งหลังเที่ยงคืน ท้องฟ้ามืดสนิท รอบๆ เงียบสงัด ในห้องรับแขกเปิดทีวีไว้ เว่ยหลานสูบบุหรี่ สีหน้าสะลึมสะลือ เสี่ยวเยียนเอนหัวพิงโซฟานอนหลับไปแล้ว

ราวตีสามกว่า ขณะที่ผู้คนง่วงนอนที่สุด เว่ยหลานเองชักเริ่มง่วงจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงประตูที่ชั้นบน

อินเฟิงในชุดเสื้อคลุมอาบน้ำเดินลงมา

เวย์หลานตาสว่างทันที เห็นอินเฟิงเดินลงมานั่งบนโซฟา ผมของอินเฟิงเปียก เห็นได้ชัดว่าเขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จ เชือกเสื้อคลุมอาบน้ำมัดหลวมๆ ที่เอวสอ เผยให้เห็นหน้าอกกระชับแน่น รอยกตสีแดงและรอยเล็บข่วนหลายจุดรางๆ แม้สีหน้าอินเฟิงจะเหนื่อยล้า แต่เห็นชัดว่าพึงพอใจหลังจาก

ได้ปลดปล่อยจนหมดสิ้นแล้ว ในฐานะผู้ชายด้วยกัน เว่ยหลานย่อมรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“ดีไหมครับ” เว่ยหลานถาม

อินเฟิงยิ้มๆ “ก็ดี” แวดตาเขาเคร่งขรึม ที่จริงแล้วเว่ยหลานรู้สึกแปลกหน้ากับอินเฟิงแบบนี้ ขณะเดียวกันก็รู้สึกคุ้นเคย รวากับว่าที่จริงอินเฟิงควรเป็นอย่างนี้ เพียงแต่เผยด้านนี้ออกมาน้อยครั้งมาก

เว่ยหลานล้งเลเล็กน้อย “เราเตรียมเรื่องหลังจากนี้ไว้หมดแล้ว เพื่อเกิดเรื่องขึ้นครับ”

อินเฟิงพยักหน้า ดูเหมือนจะคาดเดาล่วงหน้าว่าพวกเขาจะเป็นอย่างนี้ จึงไม่คัดค้าน

“นั่น...ต่อจากนี้จะทำอย่างไรครับ” เว่ยหลานเหลือบมองชั้นบน ประตูปิดสนิท ในนั้นไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ

ถึงตอนนี้เสี่ยวเยียนที่จับลับ หัวทิ่มไปข้างหน้าเล็กน้อยสะดุ้งตื่น เขามองเห็นคนตรงหน้า “อาจารย์อิน!”

อินเฟิงผงกหัวเล็กน้อย

เสี่ยวเยียนแหงนมองชั้นบนเช่นกัน รู้สึกล้งเล “แล้ว...คุณไหน...”

อินเฟิงพูด “เธอยังหลับอยู่ ปริมาณยาที่กัวนจินใส่ลงไปอย่างน้อยกว่าจะตื่นก็คงสว่าง”

เสี่ยวเยียนกับเว่ยหลานต่างไม่พูดอะไร

ผ่านไปครู่หนึ่งอินเฟิงจึงพูด “เสี่ยวเยียน ไปที่ห้องใต้ดิน เอากุญแจมือมาสิ”

เสี่ยวเยียนตะลึง สูดหายใจไม่พูดอะไร ลูกขึ้นเดินไปยังห้องใต้ดิน

เว่ยหลานขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วถามหยัง “ไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือครับ”

อินเฟิงพูด “รอเธอตื่น ฉันจะคุยกับเธอเอง แค่เพื่อกุญแจมือไว้คนเดียวล้าเธอไม่อยู่หรอก”

เว่ยหลานอดไม่ได้ที่จะจินตนาการภาพนั้นในสมอง แล้วรู้สึกหัวใจสั่นไหวด้วยความตื่นเต้น พูดว่า “ทางที่ดีที่สุดคืออธิบายให้กระจ่าง ต่อให้

เธอเป็นตำรวจ แต่เธอก็เป็นผู้หญิงของคุณนะครับ”

รอยยิ้มเย็นชาปรากฏบนใบหน้าอินเฟิง “ก็ใช่ คนอย่างฉันไม่มีวันอยู่กับตำรวจหรอก แต่นั่นตัดใจให้เธอจากไปไม่ได้”

เว่ยหลานผงะ มองสีหน้าโหดเหี้ยมของเขาแล้วไม่พูดอะไร

ถึงตอนนี้เสี่ยวเยียนถือกุญแจมือมาสู่เค้นเข้ามา อินเฟิงรับไว้ กะน้ำหนักด้วยมือ ไม่รู้ว่าเขาจุกคิดถึงอะไร เผยรอยยิ้มเรียบเฉยออกมา เว่ยหลานกับเสี่ยวเยียนสบตากัน ต่างรู้ว่าเรื่องนี้แก้ไขไม่ได้แล้ว อินเฟิงตั้งใจแล้วจะต้องทำให้ได้

อินเฟิงเพิ่งรับกุญแจมือไว้แล้วลุกขึ้น ได้ยินเสียงกระแทกดังมาจากห้องนอนใหญ่ชั้นบน ทั้งสามคนต่างตกใจ อินเฟิงวิ่งขึ้นไปชั้นบนทันที อีกสองคนตามหลังมาติดๆ

อินเฟิงผลักประตูเปิด บนเตียงว่างเปล่า ห้องนอนใหญ่ของเขาเป็นห้องชุด ด้านในเป็นห้องทำงานส่วนตัว เขาเห็นประตูห้องทำงานเปิดอยู่ ขมวดคิ้วแน่นทันที รีบเดินเข้าไป ถึงตอนนี้เว่ยหลานกับเสี่ยวเยียนตามมาถึงแล้ว